

פרשת אחרי מות

פרשת אחרי מות היא פרשת השבוע השישית בספר ויקרא. היא מתחילה בפרק ט"ז פסוק א' ומסתיימת בפרק י"ח פסוק ל'.

- סדר כניסת הכהן הגדול לקודש הקודשים ביום הכיפורים.
- איסור שחוטי חוץ - האיסור להקריב קרבנות מחוץ לבית המקדש.
- מצוות כיסוי הדם אחרי השחיטה.
- איסורי גילוי עריות.

בשנים שאינן מעוברות קוראים את פרשת אחרי מות ביחד עם פרשת קדושים.

הפטרה: הפטרה היא בספר יחזקאל, פרק כ"ב פסוקים א'-ט"ז והיא מתארת את תוכחתו של יחזקאל על הפרת איסורי העריות. משתדלים להימנע מקריאת הפטרה זו, משום שהיא מדברת בגנותה של ירושלים, וכבר במשנה מובאת דעתו של רבי אליעזר שלא לקרוא הפטרה דומה המדברת אף היא בגנות ירושלים (אף כי לא נתקבלה דעתו להלכה). מגילה ד', י'.

קריאת הפטרת אחרי מות היא נדירה ביותר בגלל שבשנים פשוטות אחרי מות מחוברת ל"קדושים" וקוראים את הפטרת קדושים.

תרבות מתחדשת	איסור אכילת הדם
	<p>בני ישראל מצווים שלא לאכול את דם בעלי החיים שהם אוכלים.</p> <p>יב על-כן אמרתי לבני ישראל, כל-נפש מכם לא-תאכל דם; וְהָגַר הָגַר בְּתוֹכְכֶם, לֹא-יֹאכַל דָּם. יֵג וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִן-הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם, אֲשֶׁר יֵצֵד יָצִיד חַיָּה אוֹ-עוֹף, אֲשֶׁר יֹאכַל--וְשָׁפַד, אֶת-דָּמוֹ, וְכִסְהוּ, בְּעֶפֶר. יד כִּי-נֶפֶשׁ כָּל-בֶּשֶׂר, דָּמוֹ בְּנֶפְשׁוֹ הוּא, וְאָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, דָּם כָּל-בֶּשֶׂר לֹא תֹאכְלוּ: כִּי נֶפֶשׁ כָּל-בֶּשֶׂר דָּמוֹ הוּא, כָּל-אֲכָלְיוֹ יִקְרָת.</p> <p>מדוע בני ישראל מצווים שלא לאכול דם ולהסתיר אותו? גישה אחת היא גישת הרמב"ן – הדם מזוהה עם הנפש, כלומר, כשאדם אוכל את הדם, הוא מכניס לתוכו את התכונות הבהמיות של החיה. גישה אחרת היא גישת הרמב"ם – טעם האיסור נובע מכך שעובדי עבודה זרה נהגו לאכול את דם בעלי החיים, ולכן, בכדי להרחיק את בני ישראל מעבודה זרה, אסרו עליהם את אכילת הדם. גישתו של הרב קוק מתייחסת לכך שבאופן אידיאלי בני אדם היו צריכים להיות צמחונים, אבל היות והם אוכלים בעלי חיים, מצוות כיסוי הדם נועדה לעורר את המודעות המוסרית להרג בעלי החיים.</p> <p>עם איזו מהגישות אתם נוטים להסכים?</p>
<p>דמויות אז והיום</p>	<p>שעיר לעזאזל</p> <p>ז וְלָקַח, אֶת-שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים; וְהֶעֱמִיד אֹתָם לְפָנַי יְהוָה, פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד. ח וְנָתַן אֶהָרֹן עַל-שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים, גֵּרְלוֹת--גֹּרֶל אֶחָד לַיהוָה, וְגֹרֶל אֶחָד לְעֵזָאֵל. ט וְהִקְרִיב אֶהָרֹן אֶת-הַשְּׂעִיר, אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּרֶל לַיהוָה; וְעָשָׂהוּ, חֲטָאת. י וְהַשְּׂעִיר, אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגֹּרֶל לְעֵזָאֵל, יִעֲמַד-חַי לְפָנַי יְהוָה, לְכַפֵּר עָלָיו--לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעֵזָאֵל, הַמִּדְבָּרָה. יא וְהִקְרִיב אֶהָרֹן אֶת-פַּר-</p>

החטאת, אָשֶׁר-לוֹ, וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ, וּבְעֵד בֵּיתוֹ; וְשָׁחַט אֶת-פֶּר החטאת, אָשֶׁר-לוֹ.

מצוות שעיר לעזאזל קוימה ביום הכיפורים. באופן חד פעמי היו לוקחים שני תיישים והכהן הגדול הטיל גורל ביניהם – אחד הועלה כקורבן לאלוהים, והשני נשלח למדבר אחרי שהכהן הגדול סמך את ידיו עליו והעביר אליו את כל חטאי עם ישראל. חז"ל מפרשים שהוא לא סתם נשלח למדבר, אלא נזרק מצוק במדבר.

מה מסמל השעיר לעזאזל? מה בין התשובה כפי שאנחנו מכירים אותה כיום לשילוח השעיר לעזאזל כפי שנעשה בתקופת האבות? אילו מנהגים קיימים כיום בהם ממירים חטאים או משליכים אותם על חפצים או על בעלי חיים?

מה דעתכם על רעיון הכפרה על מעשים באמצעות מעשה פולחן?